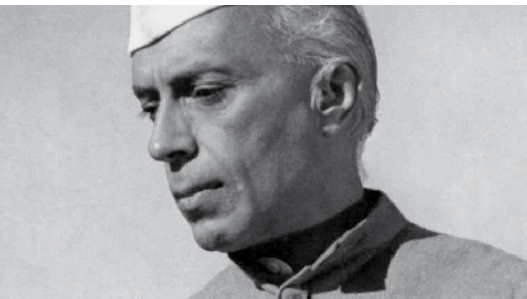

clàssic

«Una cita amb el destí»

Jawaharlal Nehru
Primer ministre de l'Índia
(1947-1964)

De rebel contra l'Imperi britànic, a primer ministre de l'Índia. Jawaharlal Nehru (1889-1964) —fill de Motilal Nehru (1861-1931), líder de l'Indian National Congress— va ser l'encarregat de posar fi a segles de dominació anglesa i obrir una nova etapa per al seu país: la de la independència. Si el seu mentor, Mohandas Gandhi (1869-1948) va ser el rostre de la resistència, ell va ser el de la llibertat.

L'establiment de la democràcia, l'intent de bastir un socialisme democràtic que superés els blocs de la Guerra Freda i una acció exterior neutral amb l'impuls del Moviment de Països No-alienats, van centrar els disset anys del seu govern.

Aquest discurs, dut a terme el 15 d'agost de 1947 durant l'Assemblea Constituent celebrada al Constitucional Hall de Nova Dehli, va significar el naixement d'un nou estat al món i va representar l'inici del desafiament més gran que qualsevol país pot fer-se: ser amo del seu propi destí.

Molts anys enrere vam establir una cita amb el destí, i ara ha arribat l'hora de complir la nostra promesa, no en la seva totalitat ni en tota la seva mesura, però sí de forma molt substancial. Quan els rellotges toquin la mitjanit i el món dormi, l'Índia es despertarà a la vida i a la llibertat. S'aproxima un dels moments que tan rarament ofereix la història, en què podrem fer una passa del passat cap al futur, un moment en què s'acaba una era i en què l'ànima d'una nació, durant molt de temps silenciada, retroba la seva veu. S'escau que en aquest moment solemne assumim un compromís de dedicació al servei de l'Índia i de la seva gent i a la causa més gran que és la humanitat amb un cert orgull.

L'Índia va iniciar la cerca de la seva plenitud a l'alba de la història, i ha omplert in comptables segles amb el seu esforç i la grandesa dels seus èxits i dels seus fracassos. Ja sigui amb el vent de cara o a través de la fortuna adversa, mai ha perdut de vista aquesta cerca ni els ideals que li han donat força. Avui posem fi a un període de fortuna adversa i l'Índia es redescobreix a si mateixa. La fita que celebrem avui no és més que

un pas, l'obertura d'una oportunitat, cap a triomfs més grans i cap als assoliments que ens esperen. Serem prou valents i prou intel·ligents per aprofitar aquesta oportunitat i acceptar el repte del futur?

La llibertat i el poder comporten responsabilitats. La responsabilitat descansa sobre aquesta Assemblea, un òrgan sobirà que representa el poble sobirà de l'Índia. Abans del naixement de la llibertat hem patit tots els dolors del seu part i els nostres cors duen la càrrega de la memòria d'aquest dolor. Encara ara sentim alguns d'aquests dolors. No obstant això, el passat ja no existeix i és el futur el que ens crida ara. Aquest futur no serà fàcil ni de repòs, sinó d'esforç incessant per poder acomplir els propòsits que tantes vegades ens hem plantejat i la promesa que efectuarem avui. Servir l'Índia significa servir els milions de persones que pateixen. Significa acabar amb la pobresa, la ignorància, les malalties i la manca d'igualtat d'oportunitats. L'ambició de l'home més gran de la nostra generació era eixugar cada llàgrima de cada ull. Potser aquest propòsit es troba més enllà del nostre abast, però mentre hi

hagi llàgrimes i sofriment, la nostra feina no s'haurà acabat.

Així doncs, haurem de treballar incansablement per fer realitat els nostres somnis. Aquests somnis són per a l'Índia, però també ho són per a tot el món, perquè avui totes les nacions i tots els pobles del món estan massa entrelaçats els uns amb els altres perquè cap d'ells pugui imaginar-se que pot viure aïlladament. S'ha dit que la pau és indivisible; també ho és la llibertat, i també ho és ara la prosperitat, i també ho són els desastres en aquest món que ja no pot ser dividit en fragments aïllats.

Fem una crida al poble de l'Índia, com a representants seus que som, perquè s'uneixi a nosaltres amb fe i confiança en aquesta gran aventura. No és moment per a la crítica mesquina i destructiva, no és moment per a la mala fe ni per a culpar els altres. Hem de construir la noble mansió de l'Índia lliure, que pugui ser habitada per tots els seus fills.

El dia assenyalat —un dia assenyalat pel destí— ha arribat i l'Índia torna a caminar cap endavant, després d'una

llarga letargia i d'una llarga lluita, i ho fa desperta, vital, lliure i independent. El passat encara s'aferra a nosaltres en certa mesura i encara hem de fer molt abans de poder complir tots els propòsits que ens hem marcat tantes vegades. No obstant això, el punt d'inflexió ha passat i la història comença de nou per a nosaltres, la història que nosaltres viurem i farem i de la qual altres escriuran. És un moment decisiu per a nosaltres a l'Índia, per a tota Àsia i per a tot el món. Una nova estrella s'eleva, una estrella de llibertat a l'Est; neix una nova esperança; una idea llargament acaronada es materialitza. Que aquesta estrella mai es pongui i que aquesta esperança mai es vegi traïda!

Aquesta llibertat alegre immensament els nostres cors, tot i que ens envoltin molts núvols i molta de la nostra gent es trobi afectada per la tristesa i ens acompanyin problemes difícils. Però la llibertat comporta responsabilitats i càrregues, i les hem d'afrontar amb l'esperit d'un poble lliure i disciplinat.

En aquest dia els nostres primers pensaments van dirigits a l'arqui-

tecte d'aquesta llibertat, el pare de la nostra nació, el qui, encarnant l'antic esperit de l'Índia, va aixecar la torxa de la llibertat i va il·luminar la foscor que ens envoltava. Sovint n'hem estat seguidors indignes i ens hem desviat del seu missatge, però no només nosaltres, sinó les generacions venidores, recordaran aquest missatge i duran al cor l'empremta d'aquest fill il·lustre de l'Índia, magnífic en la seva fe, la seva força, el seu coratge i la seva humilitat. Mai permetrem que la torxa de la llibertat s'apagui, per més fort que bufi el vent o per més intensa que sigui la tempesta.

A continuació, els nostres pensaments són pels voluntaris i els soldats desconeguts de la llibertat, els quals, sense elogi ni recompensa, han servit l'Índia de vegades, fins i tot, fins a la mort. També pensem en els nostres germans i germanes que han quedat separats de nosaltres per fronteres polítiques i que malauradament no poden gaudir en aquest moment de la llibertat obtinguda. Són també la nostra gent i ho continuaran essent passi el que passi, i compartirem la seva bona o mala fortuna en igual mesura.

El futur ens crida. Cap a on anirem i quin serà el nostre propòsit? Proporcionar llibertat i oportunitats a la gent comuna, als camperols i als treballadors de l'Índia; lluitar i acabar amb la pobresa, la ignorància i la malaltia; construir una nació pròspera, democràtica i progressista, i crear les institucions econòmiques i polítiques que proporcionin justícia i plenitud a les vides de tots els homes i les dones. Tenim molta feina per davant. No hi haurà descans per a ningú de nosaltres fins que acomplim en la seva totalitat el propòsit que ens vam fer, fins que aconseguim fer del poble de l'Índia allò a que està destinat.

Som ciutadans d'un gran país a la vora d'un avenç audaç i hem d'estar a l'altura del moment. Tots nosaltres, sigui quina sigui la nostra religió, som fills de l'Índia amb els mateixos drets, privilegis i obligacions. No podem encoratjar el comunisme ni l'estretor de mires, ja que cap nació pot ser gran si la seva gent no té la ment oberta ni està disposada a l'acció.

A les nacions i els pobles del món els enviem una salutació i ens comprometem a cooperar amb ells en

la promoció de la pau, la llibertat i la democràcia. I a l'Índia, la nostra estimada pàtria, l'antiga, l'eterna i la nova, rendim el nostre homenatge reverent i ens comprometem de nou a servir-la.

Jai Hind! Llarga vida a l'Índia! ■

